

at Hofjægermesterinden havde forsøgt at drage ham ind i Samtalen.

Paa Værtindens Opfordring rejste man sig nu for at se sig lidt om i den store og smukt vedligeholdte Have. Per var helst bleven siddende. Han befandt sig ilde i dette Selskab og begyndte at blive utaalmodig efter at komme bort.

Han kom til at følges med Frøken Inger op gennem Havegangen men vidste ikke, hvad han skulde tale med hende om. Mens Passiaren gik livligt mellem de tre Fruer, der spaserede foran dem, havde han Møje med at faa fat paa Ord udover de rent vedtægtsmæssige Talemaader. Han, som ellers var saa veltalende, kunde ligesom ikke finde den rette Tone overfor denne lille Landsbypige. Hun paa sin Side var derimod mere fri overfor ham her paa Hjemmets Grund end forgangen paa Kærsholm. Hun var ligesom bleven mere voksen, mere Dame. Som Husets voksne Datter var hun sig aabenbart en selskabelig Forpligtelse bevidst, og hun varetog den med ikke ringe Anstand.

»De kommer meget til Kærsholm,« sagde han, da de et Øjeblik tilfældigt var bleven et Stykke bag de andre.

»Ikke saa ofte, som jeg gerne vilde. Men Vejen dertil er jo temmelig lang, og Vogn kan man ikke altid faa.«

»De holder meget af Hofjægermesterinden?«